

ministeren, som i dette Efteraar har bevilgede Penge til Raadighed til et Beløb af 1½ Mill. Kr., der ikke er blevet benyttet helt, fordi den store Arbejdskamp har gjort det umuligt, og som tillige har planlagt teknisk forberedte, men endnu ikke bevilgede Arbejder for 4—5 Mill. Kr., skal kunne gaa til Finansudvalgene og derefter uden særlig Finanslovhjemmel, men med Finansudvalgenes Bemyndigelse straks kunne gennemføre disse Arbejder, hvorved det er Formaalet, at der kan blive Enhed og Plan i Arbejdet.

Endelig har Arbejdsudvalget overvejet, hvad der *desuden* kan gøres udover saaledes at fremme og opmuntre til offentlige Arbejder, og man har da været inde paa Spørgsmaalet om at hjælpe enkelte Virksomheder eller enkelte Industrier. Bl. a. har man overvejet, om ikke de Midler, som ellers gaar til Understøttelse, bedre kunde anvendes til at fremme Arbejder. Ærede Medlemmer kender Arbejdsudvalgets Indstilling, og jeg behøver ikke at gennemgaa den i Enkeltheder; De vil vide, at Arbejdsudvalget nærer Betænkelighed ved at hjælpe enkelte Virksomheder med Arbejdsløshedsfondens Midler, som jo er tilvejebragt ved Bidrag fra alle Arbejdsgivere. Deraf at hjælpe enkelte Virksomheder vilde i mange Henseender have sine betænkelige Sider. Derimod kunde man meget vel tænke sig at hjælpe alle Virksomheder indenfor en enkelt Industri. Man har imidlertid ment, at denne Side af Sagen laa udenfor Arbejdsudvalgets Omraade og Mandat, men man har ført uofficielle Forhandlinger med det under Erhvervsministeriet nedsatte saakaldte Industriudvalg.

Maa jeg i Forbigaaende sige, at man har bebrejdet mig som Socialminister, at jeg har undladt det, som der i § 5 kræves Bemyndigelse til, nemlig at forhandle med Erhvervsministeren, men det har jeg gjort. Sommeren igennem og i Efteraaret har Erhvervsministeren og jeg ført Forhandlinger om dette store Spørgsmaal, og jeg vidste jo tillige, at der førtes Forhandlinger, om end uofficielle Forhandlinger, mellem Arbejdsudvalget og Industriudvalget, men noget positivt Forslag kunde Ministeriet ikke stille, da den endelige Betænkning fra Industriudvalget afventes. Arbejdsudvalget har imidlertid ment, det var rigtigt, at der

gaves Industriudvalget en særlig Bemyndigelse med et udvidet Mandat til at overveje ogsaa denne Side af Sagen, ikke blot Industriens Stilling overfor Konkurrence, Dumping, Prisfald o. s. v., men ogsaa med det Formaal for Øje særligt at modarbejde Arbejdsløsheden i den og den bestemte Industri. Dette har jeg taget Hensyn til ved Udarbejdelsen af Lovforslagets § 5.

Under Forhandlingen i Arbejdsudvalget har man drøftet Spørgsmaalet, om der ikke skulde findes Midler i Arbejdsløshedsfondens til helt eller delvis at imødekomme de Krav, som Lovforslaget omhandler, men man er fra alle Sider enig om den Betragtning, at Arbejdsløshedsfondens Midler ikke vil være de rigtige at gribe til i denne Sag. Jeg henviser ærede Medlemmer til Betænkningen Side 6, hvor man i Enighed fra alle Sider i Udvalget erklærer, at man „maa anse det for uforvarsligt at binde Fondens ikke alt for rigelige Midler ved Udlaan paa flere Aar“. „Ikke alt for rigelige Midler“ — det er man i Arbejdsudvalget efter nøje Undersøgelse af hele Sagen enedes om at sige. Jeg henviser endvidere til, hvad der staar paa Side 8 i Betænkningen, at „man maa med de Midler, som Fonden for Tiden raader over, nære Betænkelighed ved i større Udstrækning at angribe disse Midler paa en Tid, hvor man netop maa imødesee en stor Arbejdsløshed“. Og jeg nævner endelig, hvad der staar paa Side 14, hvor der er Tale om at anvende Arbejdsløshedsfondens Midler til visse Industrier, som er i særlig vanskelige Forhold, at det vilde man — bortset fra andre Betænkeligheder — kun kunne gaa med til, „saafremt Arbejdsløshedsfondens Midler var tilstrækkelig store. Det anser man imidlertid for at være tvivlsomt“. Altsaa, den Vej ønsker man ikke at gaa. Skulde endelig den Vej betrædes, er Arbejdsudvalget enig om, at Staten da paa anden Maade maatte erstatte de Beløb, der kom til at mangle i Arbejdsløshedsfondens, og det vilde kun være at indføre et Omsvøbsdepartement. Dertil kommer, at jeg ogsaa har mine store Betænkeligheder ved at anvende Fondens Midler paa disse forskellige Maader i større Omfang, end Loven af 4. Marts 1924 foreskriver, idet det fremgaar af en Paragraf i selve Loven, § 29, 3die Stykke, at man ønsker Fondens Størrelse bragt op til en Sum af